

Ray Bradbury

Miền Đất Dữ

Anh phải khuất phục một hành tinh từ chính mưu đồ của nó, - Chatterton nói, - Phải len lỏi vào rồi xé toang nó ra, giết sạch những rắn rết, đầu độc hết muông thú, chặn đứng các dòng sông, gieo trồng những cánh đồng, phải móc ruột hành tinh, ghì cứng nó xuống, bấm nhỏ nó ra, và lôi từ dưới lòng sâu của nó lên những tài nguyên kếp sù một khi anh đã tìm ra cái anh muốn. Nếu không thì chính hành tinh đó sẽ trừng phạt anh ra trò. Đừng có dại mà tin tưởng vào các hành tinh. Nhất định là chúng phải khác thường, phải xấu xa, phải mưu mô nhằm triệt hạ anh; nhất là giữa không gian vô tận cả tỉ dặm xa xôi này, cho nên anh phải tấn công chúng trước. Nghe tôi, lột da chúng nó đi, moi móc hết khoáng sản ra rồi bỏ chạy trước khi cái thế giới ác mộng này bùng nổ trước mặt anh. Phải đối xử với chúng như thế mới được.

Con tàu vũ trụ hạ dần xuống hành tinh số 7 của chòm sao 84. Đoàn thám hiểm đã đi qua hàng triệu, triệu dặm; Địa Cầu đã khuất bóng, mặt trời quê hương đã bị lãng quên, Thái Dương Hệ đã được thăm dò, xác định, và tiếp tục khai thác sinh lợi; nhiều hệ mặt trời khác cũng đã bị bói tung, vắt kiệt tiềm lực; bây giờ những con tàu của những con người bé nhỏ từ một hành tinh xa vời đến mức không tưởng đang dò dẫm đến tận rìa vũ trụ. Trong vài tháng, vài năm, họ có thể đi bất cứ đâu vì tốc độ con tàu là tốc độ của thánh thần, và lần này một con tàu trong cuộc săn lùng vội vã đang nghiêng cánh đáp xuống một thế giới xa lạ.

- Không đâu, - Phi đoàn trưởng Forester phản đối. - Tôi rất kính nể các thế giới phi thường nên tôi đâu thể đối xử với chúng theo kiểu anh nói được, Chatterton. Tạ ơn Trời, cưỡng đoạt hay phá hoại dẫu sao cũng chẳng phải là công việc của tôi. Tôi chỉ là một phi công hỏa tiễn. Còn anh là nhà khoáng vật học kiêm nhân chủng học, anh cử việc moi móc, đào bới, cấu xé tha hồ. Tôi chỉ nhìn ngắm mà thôi. Tôi sẽ dạo quanh mà quan sát thế giới này, cho dù nó có đe dọa hay chứa nhiều của cải tôi cũng chẳng màng. Tôi thích chiêm ngưỡng. Mọi nhà phi hành đều là những kẻ chiêm ngưỡng, nếu không họ chẳng làm nghề này đâu. Nếu anh là một nhà phi hành, anh sẽ thích hít thở những bầu không khí mới mẻ, xem những màu sắc mới, ngắm nghía những đại dương, những hải đảo lạ lùng, hay làm quen với những giống người khác, nếu có.

- Mang súng theo đi, - Chatterton nói.

- Có sẵn trong bao đây, - Forester đáp.

Hai người cùng quay sang khung cửa sổ bên hông con tàu và theo dõi cái thế giới màu xanh lục đang dâng lên chào đón họ. Forester lên tiếng:

- Không hiểu Nó sẽ nghĩ gì về chúng ta nhỉ?

- Nó sẽ không ưa gì tôi đâu. Tôi sẽ làm cho nó phải ghét tôi. Mà anh biết đó, yêu hay ghét tôi cũng cóc cần, tôi ra đi là để làm giàu. Xin anh cho tàu hạ cánh đằng kia nhé, Phi đoàn trưởng; coi bộ đó là một miền trù phú

chưa từng thấy trên đời.

Vùng đất ngát xanh; một màu lá cây tươi biếc nhất mà tự thơ ấu đến giờ họ mới thấy được. Những đầm hồ trong vạt nước xanh nằm chen lẫn giữa núi đồi nhưng mượt, tĩnh lặng, bình yên, không hề có một thành phố, một bảng hiệu, một xa lộ huyền ảo. Chỉ có một màu xanh lục bát ngát trải dài vô tận. Forester nhận xét:

- Nếu như có thể ví một hành tinh với một người đàn bà thì không đâu thích hợp hơn hành tinh này.

- Bộ mặt đàn bà nhưng lòng dạ đàn ông, - Chatterton nói. - Lòng nó hoàn toàn cứng rắn, đầy áp sát thép, đồng thau, uranium, đất mùn đen đui. Đừng để cái hào nhoáng bên ngoài đánh lừa anh.

Gã bước đến buồng đặt máy khoan. Chiếc lưỡi thép xoắn vĩ đại của nó lấp lánh sắc xanh, sẵn sàng đâm thấu vào hai mươi lăm thước đất sâu và bóc trần vỏ đất; và với những mũi khoan nổi dài nó còn cắm sâu hơn nữa, đâm thấu trái tim hành tinh này. Chatterton nháy mắt với giàn máy khoan.

- Chúng tôi sẽ trừng phạt cái hành tinh của anh ra trò đó, Forester ạ.

- Vâng, tôi biết anh muốn thế, - Forester lặng lẽ đáp.

Con tàu đáp xuống, Chatterton thốt lên:

- Xanh tươi quá! Bình yên quá! Tôi không ưa cái vẻ hiền hòa quý quýệt này. - Gã quay sang nói với phi đoàn trưởng, - Chúng ta phải mang theo súng trường.

- Chính tôi mới là người ra lệnh, xin anh cảm phiền.

- Đúng, nhưng chính công ty tôi đã trang bị cho chuyến đi với hàng triệu đô-la máy móc mà chúng ta phải bảo vệ; một đầu tư đâu phải nhỏ!

Không khí trên hành tinh xa lạ này thật trong lành. Cánh cửa trên thân tàu mở toang. Từng người xếp hàng một bước xuống cái thế giới xanh rờn như một khu vườn mênh mông. Kẻ cuối cùng rời tàu là Chatterton, súng lăm lăm trên tay.

Chatterton vừa đặt chân xuống thảm cỏ xanh, mặt đất liền rung động. Những ngọn cỏ run bần bật. Cánh rừng xa xa ào ào lên tiếng. Bầu trời dường như nhấp nháy và vụ tối sầm trong chớp mắt.

- Động đất! - Mặt Chatterton tái nhợt. Mọi người cười ồ.

- Hành tinh này không có cảm tình với anh đâu, Chatterton!

- Vớ vẩn!

Cơn chấn động cuối cùng cũng lắng dịu. Forester nói:

- Chà, hành tinh này chỉ rung chuyển khi Chatterton bước xuống, như vậy rõ ràng là nó không tán thành cái triết lý thực dụng của anh đâu.

- Chỉ là ngẫu nhiên thôi, - Chatterton gượng cười. - Nào, bắt tay vào việc, nhanh lên, tôi muốn trong nửa giờ nữa là dàn khoan phải sẵn sàng lấy mẫu vật ở ngay đây.

- Khoan đã, - Tiếng cười tắt trên môi Forester. - Chúng tôi cần phải tìm hiểu rõ địa hình trước khi làm việc, để biết chắc là không có thú dữ hay giống người thù địch. Hơn nữa, đâu phải năm nào cũng được gặp một hành tinh xinh tươi như thế này đâu; nếu như chúng tôi muốn dạo qua một vòng ngắm cảnh thì chắc anh cũng không khiển trách chứ?

- Được rồi, - Chatterton xiêu lòng. - Ta cùng đi nào.

Họ để một người ở lại bảo vệ con tàu rồi cả bọn kéo nhau đi, băng qua những cánh đồng, vượt mấy ngọn đồi thấp, và tiến vào các thung lũng nhỏ. Trông họ như một đàn trẻ nhỏ lên đường du ngoạn vào một ngày tươi

sáng nhất trong mùa hè lạnh lẽo nhất của một năm tuyết rơi nhất lịch sử. Driscoll, một người trẻ tuổi trong phi hành đoàn, vừa phồng mũi hít khí trời vừa reo lên:

- A ha! Tôi có mang theo bóng với vợt đây; lát nữa ta sẽ chơi cho đã đời!

Nhóm người cười vang trong gió lạnh, trong tiết trời lý tưởng cho những trò chơi thể thao, cho quả đại chín đỏ trĩu cành.

- Sao lạ lùng thế này! - Chatterton bỗng kêu lên đột ngột.

Đoàn thám hiểm dừng bước.

- Hãy xem các ngọn cỏ này! Có ai vừa mới cắt cụt chúng đi! - Chatterton nói.

- Biết đâu đó là một loại cỏ đặc biệt, không bao giờ mọc dài thì sao?

Chatterton phun một búng nước bọt xuống thảm cỏ xanh biếc rồi dùng gót giày dẫm lên.

- Tôi không ưa hành tinh này. Không ưa chút nào. Nếu chúng ta gặp chuyện gì ở đây thì không một ai dưới Địa Cầu hay biết được đâu. Tại sao người ta ở Địa Cầu chẳng bao giờ phải một chiếc hỏa tiễn thứ hai đi tìm hiểu nguyên do nếu như đã có một hỏa tiễn đầu tiên ra đi không trở lại? Một lẽ lố làm ăn ngu ngốc!

- Không ngu ngốc như anh tưởng, - Forester giải thích. - Chúng ta đâu thể phí thời gian vì cả nghìn thế giới thù địch đang tiến hành những cuộc chiến vô dụng. Mỗi chiếc hỏa tiễn là thành quả của biết bao tháng năm, tiền của, nhân mạng. Chúng ta không dư thừa để phí phạm hai chiếc hỏa tiễn nếu như một hỏa tiễn đã chứng tỏ được sự thù địch của một hành tinh lạ. Chúng ta sẽ tiếp tục đi tìm những hành tinh hòa bình. Như hành tinh này.

- Tôi thường thắc mắc không biết điều gì sẽ xảy ra với những chuyến thám hiểm bị thất lạc trên các hành tinh mà ta không bao giờ muốn quay lại nữa, - Driscoll hỏi.

Chatterton đưa mắt nhìn khu rừng phía xa.

- Họ đã bị bắn, bị đâm, bị bầm như làm món thịt hầm. Ngay cả chúng ta đây cũng có thể như thế đấy, bất kỳ lúc nào. Đến lúc quay về với công việc rồi đó, Phi đoàn trưởng.

Họ đứng trên một trái đồi con. Buông thõng hai cánh tay, Driscoll tự lự:

- Này này, các bạn còn nhớ lúc bé chúng ta thường chạy nhảy như thế nào không nhỉ. Có còn nhớ khi ấy gió lạnh ôm ấp ta như thế nào không? Ta cứ tưởng đôi tay mình hóa chim. Ta cứ chạy và ngỡ đâu mình sẽ bay vút lên, nhưng chẳng bao giờ tay bay được.

Bất kể lời thúc giục của Chatterton, toán người vẫn đứng lặng trên đỉnh đồi. Hồi tưởng hiện về. Mùi phấn hoa bằng lăng đầu đây và hàng triệu phiến cỏ mềm thoảng hương mưa mới.

Driscoll dậm bước chạy.

- Trời ơi, cứ như là gió nâng ta lên. Các anh biết đấy. Thật sự là chúng ta đâu có tự mình bay bổng được mà chỉ bám víu vào hàng tấn kim loại đấy thôi. Chỉ có những máy móc giúp ta với niềm khát khao tung cánh chứ chúng ta không bao giờ có thể tự mình bay lượn thật sự như những cánh chim. Giang rộng hai tay như thế này không hay hơn sao? - Anh vươn tay ra. - Và chạy đi. - Driscoll chạy trước đoàn người, vừa chế giễu sự ngớ ngẩn của chính mình. - Rồi bay lên! - Anh reo to.

Trước mặt mọi người, chàng trai bay vút lên trời.

oOo

Thời gian bước đi trên những chiếc đồng hồ vàng cầm nín nơi cườm tay những người đứng lặng trên đồi. Họ đăm đăm nhìn lên. Và từ trên trời vọng xuống một tiếng cười ròn rã đến mức khó tin. Chatterton thì thào:

- Bảo hẩn xuống mau. Hẩn chết mất thôi.

Không ai nghe lời gã. Chẳng buồn nhìn đến Chatterton, mọi gương mặt đều ngược lên cao, bàng hoàng và hớn hờ. Sau cùng, Driscoll hạ xuống cạnh bên họ.

- Các anh có thấy không? Tôi đã bay được!

Ai cũng thấy rõ.

- Để tôi ngồi xuống nào, ôi, lạy Chúa, - Driscoll vỗ vào đầu gối mình, miệng khúc khích cười. - Tôi là chim sẻ, tôi là điều hâu, tạ ơn Chúa. Bay đi nào, tất cả các bạn, hãy thử xem! - Anh ngừng lại một lúc, thở hào hển, người run bắn lên vì vui sướng, rồi nói tiếp: - Chính gió đã nâng tôi lên, đã giúp tôi bay!

- Ta phải rời chốn này mau, Chatterton chậm chậm quay tròn người, mắt quan sát bầu trời xanh lơ. - Cạm bẫy đây! Nó muốn tất cả chúng ta bay bổng lên trời. Rồi sau đó nó sẽ buông cả bọn ta rơi xuống chết nát thây! Tôi trở về con tàu đây.

- Anh phải chờ mệnh lệnh của tôi đã, Forester lên tiếng.

Nhóm người đứng chau mày nghĩ ngợi giữa bầu không khí mát dịu, trong lúc tiếng gió thổi dài nhẹ nhàng chung quanh. Có tiếng điều nào đó vắng vắng giữa trời, âm thanh của mùa hè vĩnh cửu.

- Tôi xin gió cho tôi bay. Và thế là gió đã giúp tôi, - Driscoll nói.

Forester vẫy những người khác sang một bên.

Để tôi thử một lần xem sao. Nếu tôi chết, tất cả phải trở về tàu.

- Rất tiếc là tôi không đồng ý, - Chatterton nói. - Anh là phi đoàn trưởng, chúng tôi không thể để anh liều mạng được. - Gã rút súng ra, - Đã đến lúc tôi phải dùng đến uy quyền hoặc vũ lực. Trò chơi này đã kéo dài quá lâu rồi đó; tôi ra lệnh tất cả phải quay về tàu.

- Cất súng đi, - Forester bình tĩnh nói.

- Đứng yên, đồ ngu! Chatterton lúc nháy mắt với người này, lúc với người khác. - Các người không cảm thấy gì ư? Cái thế giới này đang bốn cột chúng ta, đang chờ thời cơ tiêu diệt chúng ta.

- Chính tôi là người phán xét nó, - Forester đáp. - Nếu anh không cất súng đi thì ngay tức khắc anh sẽ bị bắt áp giải về tàu, chứ không còn thông dong ra oai nữa đâu.

- Nếu lũ ngu ngốc các người không chịu đi với tôi thì các người có thể chết hết ráo ở đây. Tôi sẽ về tàu, lấy mẫu vật, rồi chuẩn đẹp.

- Chatterton!

- Đừng có ngăn cản tôi!

Chatterton bỏ chạy, Rồi, đột ngột, gã thét lên. Mọi người sững sờ nhìn theo.

Chatterton đã bay bổng giữa trời.

oOo

Đêm đến nhẹ nhàng như một con mắt vĩ đại nhưng dịu dàng từ từ khép mí. Chatterton ngồi sững sờ bên sườn đồi. Những người khác ngồi quanh gã, kiệt sức mà vẫn cười vui. Gã không muốn nhìn họ, gã không muốn nhìn trời, gã chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân, và nhận biết đôi tay gã, đôi chân gã, cả thân người gã như muốn co rúm lại vì sợ hãi.

- Ôi, tuyệt diệu! - Tiếng reo của Koestler, một đội viên.

Cả nhóm đã bay vút lên trời, như những cánh chim ưng, chim vàng anh, chim sẻ, và tất cả đều vui sướng.

- Đừng rầu rĩ nữa, Chatterton, vui quá chừng đấy chứ? - Koestler gọi.

- Phi lý quá, Chatterton nhấm nghiền đôi mắt. - Chỉ có một cách giải thích duy nhất: Hành tinh này là một con quái vật sống. Bầu trời này là một quái vật sống. Tôi cứ ngỡ một nắm tay từ trên trời vớ ra tóm lấy tôi, nhắc bổng tôi lên. Nó có thể giết chết cả bọn ta bất cứ lúc nào. Nó là một quái vật sống đấy.

- Được rồi, cứ cho là quái vật sống đi. - Koestler nói. - Nhưng mọi vật thể sống nhất định phải có một mục đích. Giả sử mục đích của thể giới này là làm cho chúng ta hạnh phúc thì sao?

Như thể chứng tỏ điều đó, Driscoll bay vèo đến, mỗi tay xách đến mấy bình đồng nước.

- Tôi tìm thấy một khe suối, ném thử thì thấy đúng là nước tinh khiết, các anh phải ném thử mới biết!

Forester đón lấy một bình đồng, cầm bình hích khế vào người Chatterton mời uống. Chatterton lắc đầu và vội vàng lùi xa, đưa hai tay lên che mặt.

- Đó chính là máu của cái hành tinh chết tiệt này đấy. Máu tươi đấy. Cứ uống đi, cứ nốc vào cho căng bụng đi và bao nhiêu hiểm họa sẽ chui hết vào người các anh. Xin miễn, tôi không uống!

Forester nhún vai và uống.

- Rượu nho kia! - Anh ngạc nhiên.

- Thật không ngờ!

- Đích thực rượu nho trắng loại quý! Ngửi mà xem! Ném mà xem!

- Chính hiệu rượu Pháp, - Driscoll nhấp bình đồng của mình.

- Thuốc độc đó! - Chatterton rên rỉ.

Mọi người chuyển quanh các bình đồng. Họ đã rong chơi nhàn hạ suốt buổi chiều êm, không làm bất cứ điều gì khuấy động sự an bình của cảnh vật. Trông họ chẳng khác chi những chàng trai rất trẻ đang diện kiến một dung nhan mỹ lệ, một người đàn bà danh tiếng tài hoa; sợ rằng vì một lời nào đó, một cử chỉ nào đó, họ có thể khiến nàng phải cau mày quay mặt, bao nhiêu yêu kiều và ân cần của nàng sẽ xa rời họ. Họ đã thấy cơn động đất chào đón Chatterton, và họ không thích động đất. Hãy để họ tận hưởng Kỳ Nghỉ Hè Tuổi Thơ. Hãy để họ ngồi dưới tàn cây râm mát hay dạo chơi trên những đồi núi rập rờn, nhưng đừng bắt họ phải khoan, phải thí nghiệm, phải gây ô uế.

Họ khám phá ra một con suối nhỏ đổ vào một hồ nước nóng. Cá đang bơi ở dòng nước lạnh phía trên rơi vào hồ nước nóng này thì mấy phút sau nổi lên mặt hồ, thịt đã được luộc chín.

Chatterton miễn cưỡng nhập bọn với toán người hớn hở kia, ăn cá đỡ lòng.

- Nó sẽ đầu độc chúng ta mất thôi. Những trò này rõ ràng là mưu đồ chứ chẳng sai. Tối nay tôi sẽ ngủ trong hỏa tiễn. Nếu muốn thì các người cứ việc ngủ ngoài trời. Đây là miền đất dữ. Một lúc nào đó trong đêm, lúc các người ngủ say thì hùm beo với mọi ăn thịt người sẽ mò ra cho xem.

Forester lắc đầu:

- Tôi đồng ý với anh ở điểm hành tinh này là một vật thể sống. Bản thân nó chính là một giống loài nào đó. Nhưng chính chúng ta đây mới phải là những kẻ phải bước ra diện kiến nó, ngưỡng mộ vẻ đẹp của nó kia. Một sân khấu đầy ắp những điều thần kỳ đâu còn nghĩa lý gì nếu như không có ai thường ngoạn?

Nhưng Chatterton không trả lời. Gã đang co gập người xuống, nôn ọe.

- Tôi bị đầu độc! Bị đầu độc rồi!

Họ giữ chặt hai vai gã cho đến khi cơn nôn ọe qua đi. Họ cho gã uống nước. Trừ Chatterton ra, mọi người vẫn khỏe mạnh như thường. Forester khuyên:

- Từ giờ trở đi, tốt nhất là không nên ăn bất cứ thứ gì ngoại trừ thực phẩm của con tàu chúng ta. Như vậy sẽ an toàn hơn.

- Chúng ta bắt tay vào việc ngay đi. - Người lão đảo, Chatterton vừa quệt mồm vừa nói. - Chúng ta phí cả ngày tròn rồi. Nếu cần, tôi sẽ làm việc một mình. Tôi sẽ cho cái địa ngục này biết tay tôi!

Gã loạng choạng lê chân về hướng con tàu.

- Hắn ta không biết tận hưởng hạnh phúc, - Driscoll nói khế. - Bọn mình không thể ngăn cản hắn được sao, Phi đoàn trưởng?

- Thực tế thì hắn ta lại chính là chủ nhân, người thuê chúng ta suốt chuyến viễn du này. Chúng ta chẳng việc gì phải giúp sức hắn ta, trong hợp đồng đã ký có một điều khoản đảm bảo cho chúng ta quyền từ chối làm việc trong điều kiện nguy hiểm. Cho nên nếu chúng ta muốn Khu Vườn Thần Tiên này đối xử tốt với chúng ta thì chúng ta trước hết phải đối xử tốt với nó. Không ai được phép khắc tên mình lên vỏ cây. Không được đào bới làm hỏng cỏ xanh. Không được xả rác rưởi hay thức ăn thừa.

Ngay lúc đó, trong thân con tàu dưới kia bỗng vang lên một tiếng rầm rì inh ỏi. Từ cánh cửa buồng chứa thiết bị, giàn máy khoan sáng loáng khổng lồ lặn bánh ra. Theo sau là Chatterton, vừa đi vừa ra lệnh cho dàn khoan qua ra-đi-ô.

- Đi lối này, đây!

- Đồ ngu xuẩn!

- Làm đi! - Chatterton rống lên.

Máy khoan cắm phập mũi khoan dài vào giữa biển cỏ xanh. Chatterton vẫy tay gọi phi hành đoàn.

- Hãy nhìn đây này!

Bầu trời rung động.

Máy khoan liên tục xoáy sâu xuống, lôi bật lên những thớ đất mùn ẩm ướt, rồi sỗ sàng phun tất cả mẫu đất ấy vào buồng phân tích. Bỗng dưng máy khoan phát ra một tràng âm thanh rồn rảng, chói tai, đầy vẻ khỗ sở chẳng khác một con quái vật bị cướp mất miếng mồi ngon. Từ lớp đất đen bên dưới, những dòng chất lỏng xanh xanh chậm chậm sủi bọt trào lên. Chatterton quát tháo:

- Lùi lại, đồ ngu!

Chiếc máy khoan nặng nề xoay trở. Nó rít lên như một đoàn tàu hỏa nhấn ga phóng vèo trên một khúc quanh đột ngột, ném tung ra những tàn than hồng nóng rực. Chiếc máy khoan lún sâu dần. Cái chất lỏng trơn nhớt, xanh đen kia phụt phòi ra càng lúc càng nhiều dưới sức nặng của dàn khoan. Sau một tiếng rít nghẹn, dàn khoan bắt đầu quay tròn, các động cơ hồng học rên rỉ, rồi cả giàn máy đồ sộ lọt thõm dưới lớp váng đen dứa, đặc quánh.

- Đồ ngu! Đồ ngu! - Forester thốt không thành tiếng, anh bàng hoàng trước cảnh tượng vừa diễn ra. - Cậu biết cái chất lỏng đó là gì không, Driscoll? Hắc ín đấy. Bộ máy ngu xuẩn kia đã khoan đúng ngay một hố hắc ín!

- Nghe đây, nghe đây! Chatterton vừa chạy quanh bờ ao hắc ín mới hình thành, vừa gào thét với dàn khoan.
- Theo lối này! Lên đây!

Nhưng dàn khoan càng lúc càng chìm sâu, không thể nào cưỡng lại được nữa. Chatterton quay sang nhóm phi hành đang đứng ngoài xa.

- Các người phải làm gì đi chứ!

Dàn khoan mất dạng. Mặt hồ hắc ín phẳng lặng, im lìm. Một bọt khí cuối cùng, vĩ đại, chậm chậm trôi lên mặt, tỏa ra mùi hôi nồng của dầu hỏa thuở xa xưa, rồi vỡ tan.

Nhóm phi hành tiến lại gần, đứng bên bờ hồ hắc ín đen. Tiếng hò hét chết lặng trên môi Chatterton.

oOo

Sau một lúc lâu đắm đắm nhìn vào mặt nước đặc quánh, Chatterton chờ đợi quay lại nhìn về hướng những ngọn đồi, nhìn thăm cỏ xanh trải dài bát ngát. Những hàng cây xa xa lúc này đang ra trái ngọt và những trái cây ấy nhẹ nhàng gieo mình xuống mặt đất.

- Tôi sẽ cho nó biết tay, - gã lặng lẽ nói.

- Bình tĩnh lại đi, Chatterton.

- Tôi sẽ trừng trị nó.

- Ngồi xuống, uống miếng nước đi.

- Tôi sẽ trừng trị nó đích đáng, tôi sẽ cho nó biết là đừng có giỡn mặt với tôi, - Chatterton sai bước về con tàu.

- Chờ một chút đã - Forester ngăn lại. Chatterton đã chạy đi.

- Tôi biết cách trừng trị nó! Trừng trị đích đáng!

- Chặn hấn ta lại. Trên tàu có một quả bom nguyên tử, nếu hấn mà..., Forester chạy đuổi theo, và anh bỗng nhớ ra: anh có thể bay!

Những người khác cũng nảy ra ý định đó và lao vút lên trời. Một vườn cây đứng chắn giữa con tàu và Chatterton trong lúc gã chạy băng băng trên mặt đất, quên rằng hấn cũng có thể bay, hay không dám bay, hay không được phép bay, hấn cứ chạy, miệng hò hét phẫn nộ. Cả nhóm phi hành cùng hướng thẳng về tàu chờ đợi gã. Đến nơi, họ dàn thành hàng ngang và khóa kín cửa vào trong khoang tàu. Lần cuối cùng họ trông thấy Chatterton là lúc gã lao vào bìa rừng.

Mọi người chờ đợi.

- Thằng ngu! Thằng điên rồ!

Không hề thấy bóng Chatterton xuất hiện ở bên kia cánh rừng.

- Có thể hấn đã quay lui, chờ đến khi chúng ta canh gác lơ là sẽ ra tay.

- Phải bắt hấn giải về đây - Forester ra lệnh.

Hai đoàn viên bay đi.

Một cơn mưa menh mông, dịu dàng bỗng đổ xuống rất khẽ, rất êm trên thế giới màu cây lá này.

- Lại thêm một điều tuyệt diệu nữa! - Driscoll buột miệng reo lên - Xem này, mưa không rơi xuống đầu ta! Mưa rơi trên cao, rơi chung quanh, đằng trước, đằng sau, vậy mà chúng ta vẫn không ướt. Thế giới này sao mà thần tiên! Sống ở đây ta chẳng cần phải xây nhà!

Họ đứng khô ráo giữa cơn mưa mát rượi, trong xanh. Hoàng hôn xuống. Mặt trăng trắng ngần màu băng

tuyết vươn mình bên trên những mái đồi tươi.

- Ở đây chỉ còn thiếu mỗi một điều thôi.

- Đúng vậy. - Tất cả đều đồng ý, nét mặt người nào cũng đầy vẻ tự lự.

- Chúng ta phải tìm kiếm, - Driscoll nói. - Như vậy mới hợp lý chứ. Gió đã giúp chúng ta bay, cây và suối nuôi chúng ta sống, mọi điều đều chu đáo cả. Có lẽ nếu chúng ta xin hành tinh này cho ta bầu bạn...

- Tôi đã nghĩ đến điều đó suốt mấy hôm nay. - Koestler lên tiếng. - Chúng ta hoàn toàn là những chàng trai độc thân cả, phiêu bạt hết năm này qua năm khác, và ta đã chán lối sống này rồi. Bây giờ định cư ở một nơi nào đó không hay hơn sao? Ở đây, chẳng hạn. Dưới Địa cầu, các anh làm toát mồ hôi, mới đủ tiền mua một căn nhà, trả thuê má; các thành phố ở đó thì ngột ngạt. Còn ở đây, với thời tiết thế này thì ngay cả nhà cửa các anh cũng đâu có cần tới làm gì. Nếu sống đơn điệu quá thì các anh có thể xin hành tinh này cho mưa, cho mây, cho tuyết, để thay đổi cho khỏi chán. Ở đất này, các anh không cần phải làm việc vì bất cứ mục đích nào.

- Sẽ nhàm chán đấy. Chúng ta sẽ phát điên mất.

- Không đâu, - Koestler mỉm cười bảo - Nếu cuộc sống quá êm ả, chúng ta chỉ cần lặp lại vài lần câu nói của Chatterton: "Đây là miền đất dữ". Nghe kìa!

Xa xa, phải chăng loáng thoáng có tiếng gầm thét của hùm beo đang ẩn mình trong những cánh rừng chập choạng hoàng hôn? Mọi người rung mình.

- Một thế giới dễ dàng đổi thay, - Koestler lạnh lùng nói. Một người đàn bà sẵn sàng làm bất cứ điều gì để chiều ý những người khách quý, miễn là chúng ta biết quý trọng nàng. Đừng lỗ mẫn như Chatterton.

- Ồ, Chatterton? Hấn ra sao rồi?

Như để trả lời, có ai từ xa gọi vọng tới. Hai người lúc này bay đi tìm Chatterton đang đứng vẫy tay gọi bên bìa rừng. Forester, Driscoll và Koestler bay xuống chỗ họ đứng.

- Có chuyện gì thế?

- Chúng tôi nghĩ rằng phi đoàn trưởng sẽ muốn xem cái này, - một người chỉ cho Forester thấy một lối mòn dẫn vào rừng. - Nhìn hướng này, phi đoàn trưởng!

Trên lối mòn hằn rõ những vết móng vuốt khổng lồ mới in dấu.

- Và đặng này nữa!

Mấy giọt máu tươi.

Mùi cạp beo tanh nồng còn vương vẩn trong không khí.

- Còn Chatterton?

- Chúng tôi tin rằng không bao giờ ta tìm ra hắn đâu, thừa phi đoàn trưởng.

Tiếng gầm của một con cạp vang lên xa xăm, nhỏ dần, và chìm lắng trong hoàng hôn tĩnh mịch.

oOo

Mọi người nằm trên đệm cỏ êm cạnh con tàu. Đêm ấm áp. Driscoll lên tiếng:

- Tôi nhớ tới những đêm lúc tôi còn bé. Anh em tôi thường trông ngóng những đêm hè oi bức nhất để có thể ra bãi cỏ trước Tòa án nằm ngủ, vừa đếm sao trời vừa tán dóc. Những đêm như thế thật tuyệt vời sao! Những đêm đẹp nhất trong năm, và bây giờ nghĩ lại, tôi thấy đó chính là những đêm đẹp nhất của đời tôi. Tất nhiên, không kể đêm hôm nay.

- Tôi cứ mãi nghĩ đến Chatterton - Koestler nói.

- Đừng nghĩ nữa, - Forester nói. - Chúng ta sẽ ngủ vài giờ đồng hồ rồi cất cánh. Không được liêu lĩnh ở lại thêm một ngày nào hết. Không phải là tôi sợ mối hiểm nguy đã xảy ra cho Chatterton mà tôi ngại rằng nếu nấn ná thêm thì chúng ta đâm ra quá mến yêu cái thế giới này. Như thế ta sẽ không bao giờ muốn rời xa nó cả.

Một cơn gió nhẹ vuốt ve họ.

- Tôi chẳng muốn ra đi trong lúc này đâu, - Driscoll vòng hai tay ra sau gáy, lặng lẽ ngả người xuống cỏ. - Và nó cũng không muốn chúng ta ra đi.

- Nếu chúng ta quay về Địa Cầu và cho mọi người hay hành tinh này đáng yêu đến chừng nào thì phi đoàn trưởng nghĩ sao? Thiên hạ sẽ ùn ùn kéo lên đây, dày xéo và hủy hoại thế giới này mất.

- Không đâu. - Forester uể oải trả lời. - Trước hết, hành tinh này sẽ không chịu đựng một cuộc xâm lăng ào ạt đâu. Tôi không biết nó sẽ làm gì để ngăn chặn nhưng nhất định thế nào nó cũng nghĩ ra nhiều trò lý thú. Thứ hai, tôi yêu mến

hành tinh này lắm, tôi kính trọng nó. Chúng ta sẽ trở lại Địa Cầu và nói dối với mọi người. Hãy bảo rằng đây là miền đất dữ. Điều đó cũng không sai đối với những kẻ dung tục, như Chatterton, cứ muốn nhảy lên đây để phá hoại. Xét cho cùng thì chúng ta cũng đâu có dối trá nếu ta nói thế.

- Ngộ ghê? - Koestler nói. - Tôi hoàn toàn không sợ hãi gì cả. Chatterton mất tích, có lẽ hẳn đã bị giết một cách kinh khủng lắm, thế mà bọn mình vẫn nằm đây, chẳng bỏ chạy, chẳng ai run sợ. Kỳ khôi đấy chứ! Nhưng cũng đúng thôi. Chúng ta tin cậy nó, và nó tin cậy chúng ta.

- Anh có đề ý là sau khi đã uống rượu thỏa thuê rồi thì anh chẳng còn muốn uống thêm nữa không? Đúng là một thể giới điều độ.

Họ nằm lắng nghe một âm thanh nào đó khẽ khàng như dường trái tim vĩ đại của đất này đang đập chậm chậm và nồng nhiệt dưới lưng họ. Forester nghĩ thầm: mình khát nước.

Một giọt mưa tí tách trên môi anh.

Anh thú vị cười thầm. Mình đang cô đơn, anh nghĩ.

Văng vẳng đâu đây, anh nghe thấy những tiếng nói trong trẻo, du dương.

Anh đảo mắt tìm kiếm. Kia, ảo ảnh! Một dòng nước xanh bắt nguồn từ một cụm đồi và những mỹ nhân gương mặt sáng ngời đang nô đùa nghịch sóng ven bờ sông nước cạn. Họ đùa vui như trẻ thơ trên bãi biển mùa hè. Và Forester tưởng chừng như anh đã quen biết họ cả đời anh. Họ là những kẻ du mục, lang thang trên khắp thế giới này tùy thích. Không xa lộ, không thành đô, chỉ có núi đồi, đồng bằng và gió nâng họ phiêu du bất cứ nơi nào họ muốn. Một tiếng nói vô hình thầm thì với Forester, trả lời những thắc mắc vừa hình thành trong tâm trí anh. Nơi này không có đàn ông. Những người đàn bà cô đơn kia vẫn tiếp tục duy trì dòng giống. Đàn ông đã biến mất từ năm mươi nghìn năm trước. Thế hiện giờ những người đàn bà ấy đang sống ở đâu? Một dặm cuối rừng xanh, một dặm băng suối rượu cạnh sáu tảng đá trắng, và một dặm nữa đến dòng đại giang. Ở đó, ven bờ nước, là những người đàn bà sẵn sàng trở thành những người vợ hiền, và nuôi nấng đàn con xinh xắn.

Forester mở mắt. Những người khác đang lồm cồm ngồi dậy.

- Tôi có một giấc mơ.

Tất cả đều nằm mơ.

- Một dặm cuối rừng xanh...

- ... một dặm băng suối rượu...

- ... cạnh sáu tảng đá trắng..., - tiếng Koestler.

-và một dặm nữa đến dòng đại giang. – Driscoll ngồi bật dậy kêu lên.

Rồi mọi người im lặng hồi lâu. Họ nhìn chiếc hỏa tiễn đậu gần đây, sáng bạc dưới trăng ngà.

- Chúng ta sẽ đi bộ hay là bay đây, phi đoàn trưởng?

Forester không trả lời. Driscoll thuyết phục.

- Phi đoàn trưởng ơi, ta ở lại đi. Đừng bao giờ trở lại Địa Cầu nữa. Người ta sẽ không đời nào tìm đến đây điều tra xem chuyện gì đã xảy ra với chúng ta đâu; họ sẽ cho là bọn ta chết sạch hết rồi. Ý anh thế nào?

Gương mặt Forester đầm đìa mồ hôi. Đầu lưỡi của anh chốc chốc lại quét ngang hai bờ môi khô quánh. Đôi bàn tay khoanh trên đầu gối khẽ run run. Cả phi hành đoàn ngồi yên chờ đợi.

- Ở lại thì tốt quá, - Forester thốt lên.

- Hẳn đi rồi!

- Nhưng..., - Forester thở dài, - ... chúng ta còn nhiệm vụ phải hoàn thành. người ta đã đầu tư tiền của vào con tàu này. Chúng ta có trách nhiệm phải mang nó trở về.

Forester đứng dậy. Những người khác vẫn ngồi yên dưới đất, không ai lắng nghe anh.

- Đêm nay mới tuyệt vời làm sao! - Koestler lên tiếng.

Họ đắm đuối nhìn về phía dãy đồi nhung mượt, về phía rừng cây, và về phía

những dòng sông chia nhánh chảy muôn phương. Phải cố gắng hết sức, Forester mới nói nên lời:

- Tất cả lên tàu!

- Phi đoàn trưởng...

- Lên tàu! - Anh ra lệnh.

oOo

Chiếc hỏa tiễn bốc lên trời. Ngoái nhìn lại, Forester trông thấy rõ từng thung lũng, từng hồ xanh. Tiếng Koestler vang lên sau lưng anh:

- Lẽ ra chúng ta nên ở lại.

- Đúng, tôi biết.

- Bây giờ quay lại cũng chưa muộn.

- Tôi e là muộn mất rồi. - Forester điều chỉnh ống kính viễn vọng bên cửa sổ. - Hãy nhìn xem.

Koestler quan sát.

Bộ mặt hành tinh đã thay đổi. Hùm beo, khủng long, khổng tượng xuất hiện. Những hỏa diệm sơn phun lửa. Bão tố và cuồng phong xâu xé những đỉnh núi trong cơn thịnh nộ điên loạn của thời tiết.

- Hành tinh này hết như một người đàn bà. - Forester nói - Suốt bao triệu năm ròng đờ chờ khách viếng thăm, nàng đã chuẩn bị, đã sửa soạn bao điều. Nàng đã chào đón chúng ta với dung nhan mỹ miều nhất. Khi Chatterton có thái độ thô lỗ với nàng, nàng đã mấy lần báo trước cho hắn thôi. Và nàng trừ khử hắn khi hắn tiếp tục làm hư hại nhan sắc của nàng. Như mọi người đàn bà, nàng muốn được yêu vì chính nàng chứ không vì sự giàu có của nàng. Cho nên bây giờ, sau khi nàng đã trao tặng chúng ta bao điều mà chúng ta lại quay lưng, nàng sẽ không bao giờ cho phép chúng ta trở lại. Nàng đã bị chúng ta khinh rẻ. Nếu ta quay lại, nàng sẽ đón tiếp ta bằng tất cả hùm beo, bão táp và đại dương sục sôi ấy...

- Phi đoàn trưởng...; - Koestler rút rè nói.

- Sao?

- Nói ra điều này kể đã muộn rồi. Nhưng ngay trước khi chúng ta cất cánh, tôi đảm nhiệm việc khóa chặt cánh cửa khí áp; tôi đã để cho Driscoll lên ra ngoài. Anh ta muốn ở lại dưới ấy và tôi không làm sao chối từ được. Tôi chịu trách nhiệm hoàn toàn. Driscoll hiện giờ còn ở lại trên hành tinh ấy.

Họ quay ra cửa quan sát. Forester nói sau một lúc im lặng:

- Tôi rất mừng. Tôi vui mừng là trong chúng ta còn có kẻ đủ sáng suốt để ở lại.

- Nhưng lúc này có lẽ Driscoll đã chết mất rồi!

- Không, những điều khủng khiếp dưới kia chỉ là một lối dàn cảnh dành cho chúng ta, có lẽ đó chỉ toàn là ảo ảnh, ảo ảnh. Ở phía dưới tất cả những hùm beo bão táp đó, Driscoll vẫn hoàn toàn an lành và mạnh khỏe, bởi vì anh ta bây giờ là kẻ chiêm ngưỡng duy nhất của nàng. Ô, nàng sẽ cung chiêu anh ta đến hư đốn mất thôi. Anh ta sẽ sống một đời thần tiên như ý nguyện trong khi tất cả bọn ta vẫn xuôi ngược bay đi tìm kiếm nhưng sẽ không bao giờ tìm được một hành tinh nào như hành tinh này nữa. Đừng, chúng ta không cần chi phải quay lại “giải cứu” Driscoll. Và dẫu sao thì “nàng” cũng không cho phép chúng ta đâu, tôi nghĩ thế. Xả hết tốc lực bay thẳng, Koestler, bay hết tốc lực đi!

Chiếc hỏa tiễn nhảy vọt sang những độ gia tốc mạnh mẽ hơn.

Và ngay trước lúc hành tinh ấy thu mình nhỏ dần và biến mất, Forester tưởng chừng như anh thấy rõ mồn một bóng Driscoll đang bước đi cuối cánh rừng anh, mồn khê huyết sáo, chung quanh Driscoll toàn một màu xanh tươi non bát ngát, dòng suối rượu vang tuôn chảy, những con cá nước chín lập lòe trong dòng nước nóng, trái ngon chín mọng trên ngàn cây nửa đêm và những cánh rừng xa xăm, những mặt hồ vời vọi đang hân hoan chờ đón Driscoll tình cờ ghé lại. Driscoll đã băng qua những thảm cỏ xanh vô tận gần sáu tầng đá trắng, bên kia rừng, để tiến đến bờ đại giang rực nắng...

TRẦN ĐỨC TÀI dịch

Nguyên tác: HERE BE THE TYGER